

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 827/2015
27.10.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца М.В., из села З.п., са боравиштем у Н.С., чији је пуномоћник Б.Р., адвокат из Н.С., против туженог М. из Н.С., чији је пуномоћник Б.И., адвокат из Н.С., ради утврђења и исплате зараде, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 812/14 од 22.09.2014. године, у седници одржаној 27.10.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 812/14 од 22.09.2014. године у делу става другог изреке којим је потврђена пресуда Основног суда у Новом Саду П1 326/10 од 21.02.2013. године и допунска пресуда истог суда П1 326/10 од 17.01.2014. године у делу којим је усвојен тужбени захтев.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 326/10 од 21.02.2013. године и допунском пресудом истог суда П1 326/10 од 17.01.2014. године, усвојен је тужбени захтев и утврђено је да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време у периоду од 01.08.2005. године до 26.05.2006. године, те је тужени обавезан да тужиоцу на име неисплаћене зараде за период од јануара закључно са мартом 2006. године исплати укупан износ од 1.200 евра, у појединачним месечним износима од по 400 евра са каматом по стопи Европске централне банке на начин ближе утврђен у изреци ове пресуде, да за тужиоца уплати надлежним фондовима припадајуће доприносе за обавезно пензијско инвалидско осигурање и осигурање за случај незапослености, као и да тужиоцу исплати камату по стопи Европске централне банке на износ зараде за април 2006. године од 400 евра, почев од 31.05.2006. године до 31.08.2008. године. Истом пресудом одбачена је тужба у делу којом је тужилац тражио да се тужени обавезе да тужиоцу уплати припадајуће доприносе за обавезно пензијско инвалидско осигурање и осигурање за случај незапослености за период од јуна 2005. године до маја 2006. године на основу од 55.000,00 динара. Одбијен је захтев тужиоца у делу којим је тражио да се утврди да је био у радном односу код туженог на неодређено време у периоду од 01.06.2005. до 01.08.2005. године и од 26.05.2006. до

31.05.2006. године и да се тужени обавезе да му исплати зараду преко износа од 400 евра па до тражених 550 евра са домицилном каматом почев од 01-ог у наредном месецу за претходни месец за период јануар-март. Одбијен је захтев тужиоца у делу у којем је тражио да се тужени обавезе да му исплати зараду за 2006. године у износу од 550 евра са домицилном каматом почев од 01.05.2006. године до исплате у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате. Одбијен је тужбени захтев тужиоца за камату по стопи Европске централне банке, на износ од 400 евра за јануар 2006. године, почев од 01.02.2006. године па до 28.02.2006. године, на износ од 400 евра за фебруар 2006. године почев од 01.03.2006. године па до 31.03.2006. године и на износ до 400 евра за март 2006. године почев од 01.04.2006. године па до 30.04.2006. године. Одбијен је тужбени захтев тужиоца да се доприноси за обавезно пензијско, инвалидско осигурање и осигурање за случај незапослености исплате лично тужиоцу. Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му уплати припадајуће доприносе за обавезно пензијско, инвалидско осигурање и осигурање за случај незапослености за период јануар - март 2006. године на основу и преко износа од 400 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу НБС на дан исплате па до траженог износа основице од 55.000,00 динара. Одређено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 812/14 од 22.09.2014. године, ставом првим изреке, жалба тужиоца је делимично усвојена и првостепена пресуда укинута у делу у коме је одбачена тужба и у делу одлуке о трошковима поступка и у том делу предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење. Другим ставом изреке жалба тужиоца је у осталом делу одбијена, а жалба туженог у целости одбијена и првостепена пресуда у осталом усвајајућем и одбијајућем делу потврђена, а потврђена је и допунска пресуда истог суда П1 326/10 од 17.01.2014. године у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, којом је потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу, тужени је благовремено изјавио ревизију, због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 125/04 и 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности, а ни повреде на које се указује у ревизији, јер из образложења побијане пресуде произилази да је другостепени суд имао у виду све жалбене наводе оцењујући и прихватајући разлоге првостепеног суда у односу на усвојени део тужбеног захтева.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је радио ког туженог на пословима пекара почев од 01.08.2005. године до 26.05.2006. године, без закљученог уговора о раду, а за зараду од 400 евра, са радним временом од 02,00 до 12,00 часова, свих 7 дана у недељи. За прва четири месеца тужиоцу је исплаћена усмено уговорена зарада, за јануар, фебруар и март 2006. године та зарада није исплаћена иако је тужилац у том периоду редовно долазио на посао и обављао послове пекара. Зараде за април и мај 2006. године тужени је исплатио тужиоцу са закашњењем од 3 месеца.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су делимично усвојили тужбени захтев закључујући да је тужилац био у радном односу код туженог на неодређено време у периоду од 01.08.2005. до 26.05.2006. године, са обавезом туженог да му за тај период исплати уговорену зараду са припадајућим доприносима.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Чланом 32. став 1. Закона о раду прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на раду у писаном облику, а ставом 2. истог члана, да ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са наведеном законском одредбом, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад. Чланом 104. став 1. истог закона прописано је да запослени има право на одговарајућу зараду која се утврђује у складу са законом, општим актом и уговором о раду.

Применом наведених законских одредби, нижестепени судови су правилно закључили да је радно ангажовање тужиоца од стране туженог у наведеном периоду, без закљученог уговора о раду, имао све карактеристике радног односа у погледу међусобних права и обавеза послодавца и запосленог, странака у овом спору. Оно што је у таквом односу недостајало је управо уговор о раду који није закључен пропустом послодавца, у којој чињеничној и правној ситуацији, а сагласно наведеним законским одредбама, настаје фикција заснивања радног односа даном ступања на рад. Чињеница да тужилац у спорном периоду није тражио заштиту свог радноправног статуса, како се то наводи у ревизији, није од значаја, односно не може довести до губитка права из радног односа, између осталог и права на зараду и уплату одговарајућих доприноса.

Врховни касациони суд је ценио и остале наводе ревизије туженог којима се указује на погрешну оцену изведених доказа, па налази да се истима оспорава утврђено чињенично стање, што сагласно члану 398. став 2. ЗПП не може бити ревизијски разлог.

На основу члана 405. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**